

Einar Ødegård

Verneplikt

DE STØRSTE SEIRE VINNES UTEN KAMP

(Sun Tzu, kinesisk general og militærfilosof)

SNØFUGL

4

*Norges forsvar
ødelegges*

«LA KADETTENE PRYDE LYKTESTOLPENE LANGS KARL JOHAN!»

Den fullstendige utviklingen av vernepliktsforsvaret og dets struktur, med nedlegging av avdelinger, salg av dyrt materiell, anlegg, eiendommer og lagre, viser at Norge styres uten langsiktige tanker om et militært forsvar. Her redegjøres for sluttresultatet av en rekke politiske enkeltvedtak fra 1991 til 2015.

Antimilitære strømninger etter unionsoppløsningen i 1905, historikk til 1989.

Ifølge dosent Jens A. Christophersen i en time samfunnslære på Krigsskolen 1966, skal i 1920-årene en glødende forsvarsmotstander under et torgmøte i Oslo ha uttalt : «La kadettene pryde lykestolpene langs Karl Johan!»

Tranmæl var den gang i 1910-, 20- og 30-årene en ledende og etter sigende moderat arbeiderfører. Mer radikal var redaktøren av Klassekampen Eugene Olaussen. 15. august 1914 skrev han i avisen: ..., i dag er det visse krig som har ordet, men i morgen er det revolusjonen! Da var Den første verdenskrig brutt ut, og Olaussen fikk rett: I 1917 startet den kommunistiske revolusjon i Russland.

Flertallet i befolkningen stod bak og støttet kampen for å oppløse unionen med Sverige som ble diktert i Kielfreden 1814. Eksempelvis samlet Bjørnstjerne Bjørnson førti tusen tilhørere da han talte på Stiklestad sommeren 1882. Temaet var: Selvstendighetens Æresfølelse. Tilhørertallet beskriver kontrasten mellom de nordmenn som ville løse opp unionen og antall antimilitarister: Norges Sosialistiske Ungdomsforbund, NSU, hadde i 1903 tre hundre medlemmer, og stod fremst i rekken av slike. Unionsstriden var da i gang for fullt og nordmenn flest ville ha en sterk militærmakt. Da Karlstadforhandlingene startet i 1905 mellom de svenske og norske regjeringene hadde svenskene forstått at en krig mot Norge ville medføre mer skade enn gagn. Under forsvarsminister Stang hadde Norge bygd opp en slagkraftig marine, og Hæren var tilført Krag-Jørgensen-rifler og moderne feltartilleri. Store militærøvelser med sammendragning av både linje- og landvernavdelinger i

Trøndelag og på sørøstlandet var blitt holdt somrene 1903, -04 og -05. Det hersker ingen tvil om at Norges militære styrke og kampvillige holdning var viktige faktorer bak den fredelige unionsoppløsningen. Det vesle mindretall antimilitarister fortsatte likevel undergravningsarbeidet av landets interesser.

Den norske politiske antimilitarismen har utspring i arbeidernes kamp mot kapitalismen for å oppnå bedre lønns- og arbeidsbetingelser. Før 1. Verdenskrig var både NSU og Norges Fredslag i virksomhet med antimilitær propaganda. I fredslaget var senere utenriksminister Halvdan Koht et ledende medlem. Et kjennetegn på denne bevegelsen var Det brukne gevær som ble båret på jakkeslaget til mange fredstillhengere. Sosialistene drev agitasjon på ekserserplassene rundt om i landet, og oppnådde å lage opptøyer flere steder. Deres mest brukte argument mot militære avdelinger var at slike var kun et maktmiddel for kapitalismen. De ble holdt ved like for å hindre revolusjonen og arbeidernes overtakelse av makten i landet.

Moskvas nyttige idioter

I 1923 beskrev den sovjetrussiske diktatoren Vladimir Ilyitsj Lenin en kommunist i Vest-Europa som en nyttig idiot. Helt enkelt forklart, prøvde Sovjetsamveldets ledere å svekke den militære styrken i Vest-Europa med antimilitær virksomhet, mens samveldet selv rustet opp store styrker for lettere å gjennomføre krigen mot landene. Martin Tranmæl var flere ganger i Moskva, og var sosialistenes aktive kontaktmann i Norge. Han var således en meget nyttig mann for Moskva. Den ytterliggående kommunistiske, intellektuelle bevegelsen Mot Dag bestod av andre mennesker som argumenterte for et nådeløst endeligt for ledende kapitalister, deres politikere og offiserer. Militære avdelinger som virkemiddel i utenrikspolitikken og mot fiendtlig angrep ble i tida 1910-40 fullstendig oversett og utelatt i den ensidige, antimilitære argumentasjon som arbeiderbevegelsen drev. En forståelse for et sterkt militært forsvaret som faktor i utenrikspolitikken var helt fraværende.

Slik argumentasjon var gjennomgående på norsk politisk venstreside, også i enkelte borgerlige partier helt fram til 9. april 1940. Da endret imidlertid mange tidligere forsvarsnegative mening for å bli både soldater i kampene så lenge de varte, og senere som deltakere i motstands-

arbeidet.

Selv om Det Norske Arbeiderparti ble utmeldt av Den Kommunistiske Internasjonale (organisasjonen) i 1927, forble partiet gjennomgående positivt til Sovjetunionen og sosialistisk internasjonalt arbeid. I boka *Jeg var Quislings sekretær* hevder forfatteren Harald Franklin Knudsen at Trygve Lie tidlig på 1930-tallet flere ganger var i Moskva for å hente gull. Hjemreisene hadde gått over Nordkalotten. Penger fra salget skulle brukes i oppbyggingen av Arbeidernes Idrettsforbund. Kamptroppene i revolusjonsbevegelsen skulle kamufleres som idrettsmenn.

Offiserskorpset så den gang farene for en voldelig maktovertakelse, og Forsvaret traff tiltak for å beskytte telthus og ammunisjonslager mot ubehagelige overraskelser. Metoden var å lagre selve våpenet på ett sted, og deres sluttstykker, skruer og kiler for henholdsvis rifler og skyts på et annet. Ammunisjon ble lagret et tredje sted. Den 9. april var konsekvensene av denne spredte lagringen katastrofal. Ett eksempel er at i Østfold ble det satt sammen våpen som kunne brukes mot inntrengerne, men ammunisjonen befant seg på Oscarsborg Festning som ble overtatt av tyskerne 10. april.

Tidlig på 1920-tallet ble Norsk Samfundsvern dannet for å motvirke en revolusjon. Det var en paraplyorganisasjon av flere borgerlige grupperinger. Det fikk en offisiell status i 1928 som en organisasjon reservepoliti. Samfundsvernet dreide etter hvert sterkt mot nazismen, og da det ble oppdaget at de drev militære øvelser med Forsvarets våpen ble det forbudt i 1936.

En ubetenksom regjering sendte i 1927 et Gardekompani til Terningmoen ved Elverum. Da pågikk en stor arbeidskonflikt om lønnsvilkår for tømmerfløterne i det vesle Julussavassdraget sør-øst for Rena. Både lokalt politi og styrker fra Statspolitiet ble satt inn mot arbeiderne, og den spente situasjonen ble etter hvert løst minnelig. Gardekompaniet på Terningmoen skulle tjene som reserve til politistyrkene. Det ble ikke satt inn i konflikten, men ble værende i leiren til det returnerte til Oslo.

Like ubetenksomt ble sommeren 1932 fire små marinefartøyer fra Horten og et Gardekompani sendt til Menstad ved Skien som en lignende reserve til lokalt politi og Statspolitiet. Da pågikk en stor arbeidskonflikt der, som også etter noen tid ble løst. Heller ikke her ble de

militære avdelingene satt inn i arbeidskonflikten. At forsvarsmakten mot angrep av fiendtlige stater ble sendt som trussel mot arbeidere i ubevæpnede arbeidskonflikter, har bidratt til å underbygge det synet radikale politiske krefter i Norge hadde på Forsvaret før den andre verdenskrig, og gitt mer næring til antimilitær strømninger.

At et antall fastlønte offiserer gikk inn i Nasjonal Samling og ble medarbeidere for Vidkun Quisling har hvilt som en tung skygge over offiserskorpset etter frigjøringen. Det store flertall av offiserene hadde rent mel i posen under krigen, men denne sannheten synes ikke å ha blitt notert av alle venstreradikalerne. (Kfr. Lars Borgersrud: Like gode nordmenn?)

En antimilitær organisasjon som arbeider aktivt i Norge er Internasjonal Kvinneliga for Fred og Frihet. Den ble startet av den kommunistiske Sovjetunionen i 1930-årene da den hadde sine glansdager under Josef Stalin. Oslo-avdelingen av kvinneligaen arbeider pr. 2013 fortsatt for å legge ned all norsk militær virksomhet.

Første forsøk på å legge ned Hæren ble fattet av Regjeringen Gerhardsen allerede sensommeren 1945, et par måneder etter frigjøringen. Det var ved brutalt å avskjedige både befal og mannskaper ved Brigaden i Skottland etter hjemkomsten til Norge. For avdelingen kom den brå dimisjonen både overraskende og skuffende, i Skottland var de forspeilet å danne kjernen i den nye norske Hæren. Etter litt fant de fleste av dem like vel en plass i Forsvaret, som en dyd av nødvendighet ble satt i gang på grunnlag av den gamle organisasjonen for Hær, Marine og det nye Flyvåpenet. Kravet fra britene om å delta med okkupasjonstropper i Tyskland, og nye styrkebehov da Norge ble NATO-medlem i 1948, tvang gjennom etablering av et halvhjertet opprustet Forsvar.

I de første etterkrigsår var stortingsrepresentantene for kommunistpartiet Løvlien og Strand-Johansen de som sterkest kritiserte en forsiktig norsk opprustning, mens de andre partiene var enige om at et angrep som det tyske 9. april 1940 måtte forhindres. Folkets erfaringer fra okkupasjonen var sterke. Slagordet ble aldri mer et 9. april! I 1950-årene kom Sosialistisk Folkeparti med Finn Gustavsen som leder, med det vakre ønske om atomnedrustning som kampsak. Om det er å si at motstanden mot disse våpnene bare gjaldt de som NATO hadde. De sovjetrussiske ble aldri omtalt, demonstrasjoner med anti-atomargumenter der ville blitt slått ned med harde midler. SF arbeidet mest

på vegne av verdenskommunismen.

Protestbevegelsen mot USAs krig i Vietnam og kampanjen Norge ut av NATO i 1960- og 70-årene hadde begge en undertone av antimilitarisme.

Den norske politiske venstreside i AP var også i 1950, 60- og 70-årene positive til den kommuniststyrte østblokken, da ungdomspolitikere var på sommerleirer i Øst-Tyskland.

Mot slutten av 1960-årene ble en ny radikal kommunistbevegelse dannet, Arbeidernes Kommunistparti-marxistleninistene. De gikk åpent og freidig inn for en væpnet revolusjon i landet. Til vinteren 1974 ble de akseptert som gode sosialister av AP og SV, men ble da kastet ut Arbeidernes Faglige Landsorganisasjon, LO. Senere levde AKP-ml i et politisk tomrom til de smått om senn forsvant. Partiet Rødt er arvtakeren av AKP-ml.

Den undergravningsvirksomhet som forsvarsfiendene har drevet til tross, det store flertall av den norske befolkningen er positivt innstilt til et sterkt norsk militært forsvar av landet, noe den store interessen blant ungdom for å gjøre verneplikt bekrefter.

Antimilitære strømninger

Mistilliten til det norske offiserskorpset som antimilitaristene hadde før, levde i aller beste velgående så sent som i 1964 og de to påfølgende år. Dette kom klart til uttrykk i min tid som kadett, da politikere sorterte søkere til høyere militær utdanning som enten berettiget eller uberettiget. Utvalgsriteriet var søkerens og foreldrenes politiske sympatier, offisielt for å luke ut kommunistiske elementer. Tre stortingsrepresentanter bestemte uttaket, valgt inn fra hhv Arbeiderpartiet, Sosialistisk Folkeparti og Høyre. Under opptak på Krigsskolen ble en meget velkvalifisert søker i 1964 nektet dette. Han søkte de to etterfølgende år og kom inn ved tredje forsøk; sønn av et ektepar der begge foreldrene ble dømt for medlemskap i Nasjonal Samling. Etter avtjent plikttjeneste gikk han ut av Forsvaret og er blitt en meget vellykket forretningsmann. Like godt kvalifiserte søkere med utmerkede befalsskoleeksamen og tjeneste som sersjanter var hhv en sønn av "stripete" foreldre, den andre hadde en mor som var et meget aktivt medlem i NS under krigen. Under opptakene i 1965- og -66 hadde de etter tur problemer med å bli ak-

septert som kadetter. Begge ble meddelt opptak dagen etter at det store flertall hadde fått den gledelige meldingen om å bli kadetter. Da hadde den politiske kontrollgruppen godkjent dem, åpenbart under tvil og etter konferanser i partiapparatene.

En yngre sivilist ble gjentagne ganger sett besøke Krigsskolen og daværende skolesjef, oberstløytnant Tønne Huitfeldt i tida 1964-67. Under et reklamemøte for nedlegging av vernepliktforsvaret på Elverum i 1991 var han også tilstede. Dette møtet for offiserer var i regi Folk og Forsvar, Arbeiderpartiets motorganisasjon til Norges Forsvarsforening, en tradisjonell borgerlig paraplyorganisasjon av en rekke organisasjoner.

Fordi jeg ikke har gått kurs for Avdelingens Sikkerhetsoffiser (ASO), ei heller gjort tjeneste ved Sikkerhetsstaben eller Etterretningsstaben, har jeg ikke avlagt noen utvidet taushetserklæring fra slik tjeneste. Derfor står jeg fritt til å skrive hva som er en dårlig skjult hemmelighet, vel kjent for alle som interesserer seg litt for hva som foregår under en blank overflate: Til en seksjon i hovedkvarteret i Lutvannleiren har ikke den militære sjefen for Etterretningsstaben adgang.

Det er både riktig og viktig å minne om at ingen offiser i vernepliktsforsvarets tid oppnådde grad som general eller admiral uten medlemskap i Arbeiderpartiet eller Sosialistisk Folkeparti/Venstreparti. Det eneste kjente unntaket i Hæren er generalløytnant Dagfinn Danielsen. Han bekjente seg som Senterpartimedlem, og er både intelligent og hardtarbeidende. Derfor kunne han ikke bli utelatt fra generalkorpset. Danielsen er nå aktiv høyremedlem i bostedskommunen.

Det er grunn til å dvele nærmere ved denne ukjente seksjonen i Etterretningsstaben. Hva er så hemmelig der at den militære sjefen ikke har adgang? Før splittingen av landets hemmelige tjenester i Politiets Overvåkningstjeneste, Forsvarets Sikkerhetsstab og Forsvarets Etterretningstjeneste, er det godt kjent at Arbeiderpartiets egen overvåkningstjeneste hadde et nært samarbeid med den gamle statlige etterretningstjenesten. Formelt og offisielt er samarbeidet avvirket, men om det lever i beste velgående er et godt begrunnet spørsmål. Hvem ellers skulle drive denne silingen av offiserer til høyere tjenestegrader, om det ikke var denne seksjonen? Den ukjente sivilistens oppdukking på skoler og i Elverum begrunner tvilen og spørsmålet.

Enda en indikasjon på politisk kontroll av offiserskorpset, er hva som

skjedde under et informasjonskurs om Forsvaret i 1988 der vi var både militære og sivile deltakere. Uten elevenes samtykke pekte kursledelsen ut en ordfører til å holde avslutningstalen på vegne av deltakerne. Tendensen taler for seg selv. Selv om kontrollen ble startet i Arbeiderpartiets regjeringstid etter annen verdenskrig, er det sannsynlig at også de ikke-sosialistiske partiene ønsker at kontrollen skal fortsette.

Heimevernet er under skarp politisk kontroll ved de kommunale HV-utvalg, avsnitts-, distrikts- og landsråd. Område- og avsnittssjefer måtte være vel ansette og folkelige mennesketyper. De høyeste sjefsstillingene i Heimevernet blir besatt av yrkesoffiserer. Ingen offiser som søker stilling som distriktssjef eller generalinspektør blir tilsatt uten full enighet i Landsrådet for Heimevernet. De som blir tilsatt som generalinspektør for Heimevernet og distriktssjefer i HV, må være politisk gjennomsiktede og ufarlige mennesketyper. En annen politisk betent sak er at en forsvarsgren som har underlagt en HV-avdeling i krigstid, ikke har fullmakt til å gi ordrer til den uten forhåndsgodkjennelse av vedkommende HV-utvalg eller råd. Dette erfarte jeg som fungerende sjef for FDI4/IR4 i 1988. Stor-Oslo Forsvarsdistrikt med HV-02 som kjerneavdelinger, måtte før ordreutstedelse fra meg om å lage en ny forsvarsplan i Oslo få den godkjent i distriktsrådet. Dette er enda et bevis på at Forsvarets offiserer ikke har politikernes tillit.

Partimedlemskap som forutsetning for toppstillinger er et særnorsk fenomen, ganske ukjent i de mange land hvorfra jeg i tjenesten lærte kolleger å kjenne. Der er offiserskorpset ansett som fagfolk i et yrke slik som sivile krevende fag er, matematikere, språkspecialister, leger, tannleger og alle slike. I Norge er imidlertid offiserer under meget sterk politisk styring fordi de er satt til å forvalte noen av samfunnets maktmidler.

Et kamuflert forhold var den overordnede ledelsen av Forsyningskommandoene i Hæren, Sjø- og Luftforsvaret. Det var alltid Forsvarsdepartementet som avgjorde hva som skulle kjøpes inn dit, lagres og fordeles til de militære arsenalene. Styringsmodellene har skiftet litt kosmetisk, men ikke grunnleggende. Når forsvarsgrensjefene ikke kunne bestemme hvor mye av nødvendige forsyninger som skulle anskaffes og lagres for å møte en krig, var de meget effektivt umyndiggjort. Da representerte de ingen fare for å kunne starte kupp eller maktovertakelse, fordi generalinspektørene bare disponerte over forsyninger til noen

dagers forbruk på sine arsenaler og lagre. I en krig var de totalavhengig av forsyningskommandoens tildelinger av forbruksmateriell som ammunisjon, drivstoff og sanitetsutstyr.

Denne politiske bakgrunnen er viktig å ha i hodet når vi skal se nærmere på hva som har skjedd med Forsvaret etter at Berlinmuren falt i 1989, og kunngjøringen på Stortingets talerstol i 1991 av forsvarsminister Bjørn Tore Godahl i regjeringen Brundtland, om at den evige fred hadde lagt seg over Norge, om enn foreløpig de kommende tjue år. Skadeverkene startet da, ble velsignet av regjeringen Bondevik II og alle senere regjeringer.

Om slaktingen av vernepliktsforsvaret som da kom, kunne bare ett hederlig unntak registreres. For øvrig kunne ikke et knyst høres eller registreres fra det høyere offiserskorpset. Den nesten totale serviliteten overfor politikerne fikk råde; silingsprosessene som var gjort av det politiske Norge fungerte perfekt, de halsbrekkende, tankeløse avviklingene av militær infrastruktur og avdelinger til tross.

Det eneste hederlige unntak fra den store hop av tause generaler og admiraler i tida da Forsvaret ble slaktet, er generalmajor Nils Georg Fosland. Han gjorde da tjeneste som kommandør for landstridskreftene i Sør-Norge i Jåtta, og hadde steget raskt i gradene etter uteksaminering fra Krigsskolen. Av betydelige tjenestestillinger, hadde han før vært sjef NORBATT i UNIFIL og sjef 6. divisjon i Harstad. I 2001 uttalte han helt enkelt om slakteprosessen som var i gang i Forsvaret: Dette er jeg ikke med på, og søkte avskjed med offiseræren i god behold. Over de mange andre i general- og admiralkorpset på den tida hviler ingen ære. Yrkesstolte menn ville tatt sin hatt og frakk og gått av. Så vidt vites gjorde ingen andre enn generalmajor Nils Georg Fosland det, resten var alle lojale mot den vanvittige antimilitarismen som plutselig fikk herske i landet.

Trussel mot Norge anno 2013

- Presisjonsstyrte raketter med store konvensjonelle sprengladninger mot byer, kommunikasjonsknutepunkter og militære kommandoplasser og baser
- Atomstridsladninger. Stormaktene i verden har til sammen på lager om lag ti tusen stridshoder hvorav halvparten strategiske, egnet til å

ødelegge byer. Størrelsen er fra ett kilotonn til megatonnklassen. Som NATO-land må norske byer forventes å stå på lister over aktuelle mål. Atomladningene kan leveres med en lang rekke stridsmidler. Den andre halvparten av ladningene er taktiske, beregnet på å slå ut militære mål som store fartøyer, flystasjoner, marinebaser, forsyningslagre og hovedkvarterer. Ladningene er fra om lag ett hundre tonn til ett kilotonn (Referansen er til tonn TNT).

- Terroraksjoner med kommandoavdelinger for å vinne kontroll over sentrale statsinstitusjoner og viktig økonomisk infrastruktur, som oljeinstallasjoner og kraftforsyning
- Mindre og større militære aksjoner for å vinne kontroll over uforsvarte og ubesatte norske interesseområder
- Invasjon av norsk landområde av økonomisk eller strategisk interesse for angriperen
- Dataangrep mot dårlig sikrede nettverk.

Norges forsvar anno 2013

- Forsvarsdepartement og Forsvarssjef samlokalisert på Akershus Festning
- Etterretningstjeneste vesentlig rettet mot nordområdene, men som også befatter seg med problemstillinger over store deler av verden
- Cyberforsvar
- En liten mekanisert hæravdeling forlagt på Rena, og et ukjent antall spesialsoldater forlagt på Rena, i Horten, Bergen og Ramsund
- En liten brigadestyrke av Hæren stasjonert i Indre Troms, kanskje operativ et par måneder på vårsiden etter hovedinnrykket på sensommeren hvert år. En luftvernavdeling er totalt fraværende. Avdelingene er mest bemannet med vernepliktige som dimitteres etter et snaut års tjeneste
- En til to fregatter. Tre i opplag som skal bemannes med mobiliserbare besetninger, og er kanskje operative tre måneder senere. Tre moderne hurtige kystkorvetter og fem mineryddingsfartøyer, perativ status ukjent. Seks U-båter driver antakelig mest etterretningstjeneste
- Om lag femten operative jagerfly. Resterende trettifem F-16-fly i hangarene mangler reservedeler og reparasjoner. Maritime

overvåkningsfly, transportfly, et titall transporthelikoptre og ti nedslitte redningshelikoptre, som statlige somlekopper ikke har klart å anskaffe erstatninger for

- En innsatsstyrke på tjuentusen HV-soldater fordelt over hele landet, og tretti tusen uøvde i reserve

Nasjonal virksomhet som er blitt lagt ned, solgt eller endret

- Ett år kontinuerlig lagret behov for frø- og matkorn opphevet
- Sivilforsvarets mobiliserbare fjernhjelpskolonner, egentlig bataljoner for innsetting etter naturkatastrofer, og etter angrep med konvensjonelle eller kjernefysiske våpen, er blitt fullstendig fjernet
- Oppheving av "Lov om yrkesbefal"
- Krigsskolenes lesetid redusert fra tre til to år, som ikke gir automatisk yrkestilsetting
- Antall befallsskoler redusert fra tretten til tre
- Garnisonen i Porsanger, en delvis pansret bataljonsgruppe lagt ned, og erstattet med en liten oppklaringsavdeling uten kampkraft
- Mobiliseringshæren med distriktsorganisasjon, oppsettende avdelinger og etthundre og seksti tusen fullt utrustede og ofte øvde soldater fjernet. Avdelingsmateriell, personlig utrustning og våpen, kjøretøyer og ammunisjon til ti brigader og flere hæravdelinger til forsterkning hogd opp og solgt, festningsanlegg og eiendommer solgt. Bare i Hæren er dette mer enn trehundre artilleriskyts, to moderne, mobile middelstunge rakettbatterier og tusenvis av førsteklases kjøretøyer. Mange moderne luftavfuktede lagre og hundrevis av eiendommer inngår i ødeleggelsene
- Kystforsvaret med distriktsorganisasjon, artilleri, fort og fjellanlegg for U-båter er avviklet, småbåtmarine med kraftige våpen fullstendig fjernet
- Luftforsvarets organisasjon redusert, Lista Flystasjon solgt, radarkjede i Sør-Norge lagt ned, fotokapasiteten fjernet
- Heimevernets ledelse redusert, og mannskapsstyrken redusert med femti tusen soldater
- HV-016 er lagt ned.

Dette listes ikke for å gråte over spilt melk, det var utvilsomt gode

grunner til både organisasjonsendringer, reduksjoner og salg. Imidlertid må kritikk rettes mot mange av tiltakene, den herskende trussel mot landet tatt i betraktning.

Av matmel har Norge en selvforsyningsgrad på bare femti prosent. Så lenge Statens kornforretning bestod, var den av Regjeringen pålagt alltid å lagre reserver av så- og matkorn i ett år. Grunnen var å sikre befolkningen matmel, og ha såkorn nok til at landbruket kunne omstilles til mer kornproduksjon og andre matprodukter i tilfelle knapphet på verdensmarkedet eller problemer med tilførslene. Nå finnes i landet bare de melmengdene som de store grossistkjedene har på lager, og det er lite. Morgendagens tilførsler er mest på skipskjøl. En forklaring på hvor lett disse kan stoppes trengs ikke. Konkurransen i verden om hvete til mat øker til stadighet. Ved press på tilførselen av hvete til baking vil også presset på andre sorter matkorn som ris, mais og rug øke. I sin tur vil en kornmangel forskyve seg til også husdyrfor. Norsk kjøtt-, melk og eggproduksjon er i det aller vesentlige basert på import og er ytterst sårbar. Vedtaket om å avvikle kornlagringen er ubetenksomt, en sultende norsk befolkning vil raskt bli konsekvensen dersom verdenssituasjonen skulle endre seg dramatisk. De andre nordiske land opprettholder kornlagringen som før.

Like lite fornuft ligger i beslutningen om å legge ned Sivilforsvarets Fjernhjelpskolonner når vi ser på trusselen med både konvensjonelle og kjernefysiske våpen. Masseskader i byer kan lett skapes ved bruk av flere raketter eller bomber med konvensjonelle stridshoder. Naturskader og branner kan ikke utelukkes å komme. Faktisk er trusselen fra de konvensjonelle våpen mer sannsynlig enn kjernefysisk angrep, opptrappingsrisikoen tatt i betraktning. Dagens utelukkende lokale sivilforsvar skal forsterke kommunenes brann- og redningstjeneste, og vil ved massivt konvensjonelt eller kjernefysisk angrep mot større byer også bli slått ut. Da lyser behovet for nettopp en mobil fjernhjelpsavdeling som er organisert langt utenfor bysentra slik de nedlagte kolonnene var. Befolkningens redningsmuligheter er blitt uforsvarlig svekket. Ingen har bestemt at Norge skal bli stående utenfor verdenskonflikter eller store naturskader.

På Akershus Festning sentralt i hovedstaden finnes en nyoppstått organisasjonsmessig vanskapning der Forsvarsdepartementet er samlo-

kalisert med Forsvarsstaben. Generalinspektørene for Hæren, Sjøforsvaret, Luftforsvaret og Heimevernet er å finne i Heggelia ved Bardufoss, i Bergen, på Rygge og Terningmoen. For forsvarsminister og forsvarssjef er dette behagelig langt vekk. Fagstabenes syn er uten deres interesse. Styringsmodellen er prikk lik hva man finner i diktaturer av forskjellig farge, arabiske land og slik det var i Sovjetunionen, hvor forsvarsministeren personlig kontrollerer de militære styrkene i landet. Den nye norske styringsmodellen er en likedan direkte, politisk kontroll over de skrøpelig små militære ressursene som fortsatt finnes.

Ved å fjerne "Lov om yrkesbefal", redusere krigsskolenes undervisningstid til to år, og gjøre lærestedene mer sivile enn før har politikerne kvittet seg med velkvalifiserte offiserer som yrkesgruppe. Nå til dags skal det bare finnes profesjonelle norske soldater som ikke er eldre enn trettifem år. Et mindretall offiserer fra Krigsskolene oppnår yrkestilsetting som statstjenestemenn, og gis en stabsskole som nå er felles for Forsvaret. Selv om den kalles "Forsvarets Høgskole" er sluttresultatet et langt dårligere kvalifisert offiserskorps enn tidligere.

Hensikten med den nedlagte Garnisonen i Porsanger var å holde en væpnet kamp gående selv om avdelingen var omgått. Langs riksvegen mellom Karasjok og Lakselv var betydelige fortifikatoriske anlegg bygd og enorme vegsprengninger forberedt. Delvis pansret med både stridsvogner og luftvern var avdelingens mulighet stor for å holde krigen gående lenge. Lyngenlinjens nye festningsanlegg ble bygd i 1980-årene kunne romme mer enn tre tusen soldater. Også her var hensikten å kunne holde en krig gående lenge.

Hvorfor var det viktig? NATO-medlemskapet forutsatte i den kalde krigens tid at et land som ba om støtte fra organisasjonen i tilfelle angrep, måtte vise til at en forsvarskrig ble holdt gående med egne stridskrefter. At både Garnisonen i Porsanger er nedlagt og Lyngenlinjens sterke festningsanlegg avhendet er dramatisk. Det er ikke registrert at NATO ikke lenger krever egeninnsats for å motta militær støtte utenfra.

Ikke å bibeholde oppsetningskapasitet for et antall mobiliseringsavdelinger gjør at reservestyrker ikke finnes. Mange slike kunne blitt kalt inn til tjeneste på kort varsel og effektivt forsterket fredsforsvaret. Forsvaret investerer nå enorme summer i kontinuerlig å utdanne mange unge soldatene, men utnytter intet av investeringen i mobiliserings-

avdelinger. Kanskje begriper ikke de mange økonomer og siviløkonomer som nå er ansatt i Forsvaret, at dette er det rene og skjære sløseri med den kostbare utdannelsen mange vernepliktige får? Vernepliktsverket rullefører riktignok en hærs-kare nordmenn etter førstegangstjenesten, men å sette opp stridsdugelige avdelinger av disse krever befall, alle typer materiell, ammunisjon og øvelser. Absolutt intet av dette forefinnes, Hæren har ingen stridsutholdenhet. I 2012 bedyret daværende forsvarssjef general Harald Sunde til pressen, at Norge aldri før har hatt en bedre hær. Hva utsagnet helst bør kalles overlates til leseren å avgjøre.

Til nedleggingene startet hadde Norge et særdeles godt utbygd kystforsvar. Vekten ble lagt på stenging av innløpene til det avgjørende viktige sjøområdet i fjordene fra Tromsø til Harstad og Narvik, inngangen til Indre Troms fra sjøsiden. Innløpene til de større kystbyene i landet hadde også et godt gjennomtenkt forsvar. Spesielt nevnes skal de moderne skytsene som ble montert i fjellanlegg så sent som på slutten av 1980-årene. Salget av Olavssvern med U-båtbunkere og lager for vedlikehold og forsyninger er likedan særdeles kritikkverdig. Når så Aftenposten i mars 2015 melder at russiske forskningsfartøyer med meget store mannskap skal bruke den forhenværende basen til vinteropplag, er galskapen i salget avdekket. Naboene i øst var snare med å se basen, og kanskje montere en mengde installasjoner der for å følge med på hva den fortsatt brukes til.

Nye og kostbare kystforsvarsanlegg som de automatiske Boforskanonene, minekjeder og torpedobatterier kunne blitt beholdt, og ved mobilisering besatt med vernepliktige. Et minimum av vedlikehold koster ikke mye.

Kystvakten er en del av Sjøforsvaret, men tjenesten er utelukkende sivil. Anskaffelser og drift dekkes over forsvarsbudsjettet.

Om nedleggingen av de enorme investeringene i land-, sjø- og luftforsvaret, må det her være tillatt å spørre: Hva slags politikere har landet, som ett år bevilger millioner av kroner i nybygg- og anskaffelser til et forsvar, for et par-tre år senere kaste investeringene på båten? Hvor er Riksrevisoren som skal kontrollere statsetatenes pengebruk og disponering, og hvor er en politisk opposisjon som burde fungere som vaktbikkje og bjeffe slik at det høstes? I lys av denne elendigheten er Norge et land som disponerer skattebetalernes penger elendig, med et like elendig

fungerende demokrati og meningsutveksling om sentrale spørsmål.

I tillegg til de stående avdelingene med tilsammen fem skytende batterier, kunne Norge i 1988 mobilisere tjue -20- artilleribataljoner, hver med atten skyts og norskprodusert ildledningsutstyr av verdensklasse. Det betyr at trehundreogseksti godt brukbare skyts og tilhørende avdelingsmateriell er forsvunnet. Hvor daværende reserveskyts, de mange ekstske, ombygde og fortsatt godt anvendelige haubitsene M1918F1 er blitt av vet jeg ikke.

Den militære kjøretøyparken på Artilleriets oppsetningssteder kunne være totusen. Avgjørelsen om avhending vitner om at meget bevisste og landsfiendtlige antimilitarister har fått styre de hensynsløse materiellødeleggelsene i det nå forkrøblete Forsvaret.

At Luftforsvaret opererer fra færre stasjoner enn før øker risikoen for ødeleggelse av rullebaner, all rask reparasjonskapasitet og luftvern til tross. Den manglende fototjeneste gjør landet avhengig av sivile aktører eller utenlands bistand for å studere både en militær situasjon og eventuelle naturskader. Lista Flystasjon ble bygd for å supplere Sola Flystasjon. Salget er ikke mindre enn meget klanderverdig. Andre løsninger som sikret bruk i krig burde blitt funnet om enn fredsaktiviteten ble stoppet.

I 2010 la Forsvarssjefen, general Harald Sunde ned HV-016. Avdelingene var organisasjon som ble satt opp for å bekjempe terroraksjoner i Oslo med to innsatsstyrker, og en styrke i hhv. Stavanger, Bergen og Trondheim. Stortinget opprettet organisasjonen i 1987. Om beslutningen var generalens egen, eller han var beordret av regjeringen Stoltenberg II til å gjøre det vites ikke. Nedleggingen var i strid med konstitusjonen. Legge ned en avdeling kan ene og alene Stortinget gjøre. Dersom spørsmålet om å fjerne HV-016 hadde kommet dit, er det tvilsomt om flertallet ville godtatt at en frivillig, meget profesjonell og topp motivert heimevernsorganisasjon skulle fjernes. Saken reiser flere spørsmål men politikerne reagerer ubehagelig sent. Det hele oser av politisk mistillit til de forhenværende jegerutdannede spesialsoldatene i HV. De ble åpenbart ansett som farlige av de herskende politikere, og måtte derfor fjernes som innsatsgrupper.

Tilsynelatende er spesialsoldatene i Horten ment å være til rask innsetting i hovedstaden. For hurtig å bli forflyttet er de avhengig av heli-

kopter fra Rygge. De samme to helikoptrene på beredskap skal også fly politiet ved en mulig kriseinnsetting, situasjonen er helt latterlig dårlig.

Et avgjørende hugg mot offiserskorpset er etableringen av Forsvarsbygg. Det erstatter Forsvarets Bygningstjeneste og har i tillegg driftsansvaret for all fast eiendom i Forsvaret. Det betyr at en militær plasskommandant nå bare er en leietaker i egen leir. Av driftsbudsjettet skal han betale avgift til Forsvarsbygg, som skal ta seg av alt vedlikehold, renhold, snøbrøyting og strøing når det blir glatt om vinteren. Uten kontinuerlig vakt ved et anlegg må flaggheising også betales. I praksis er sjefer blitt husmenn i egen leir. Til sammenligning finnes ikke i Staten et Helsebygg, et Undervisningsbygg, et Kulturbygg eller et Utenriksbygg. Dette er enda et klart bevis på at offiserskorpset ikke har politikernes tillit, de andre statsetatene forvalter selv eiendommene de bruker. Når det kan legges til at Forsvarsbygg har mer enn tjue informasjonsmedarbeidere og iflg. pressen arrangerer dyre middager der alkoholen flommer, ser vi lett hvordan forsvarskroner disponeres.

Om landets militære situasjon er bare å si, at det er å håpe at spesialsoldatene i Hæren og Sjøforsvaret har tilstrekkelig trening, organisasjon, utrustning og tilgjengelige transportmidler for en rask innsetting i tilfelle Norge skulle bli utsatt for «asymmetrisk krigføring», nyordet for annerledes krigføring enn den konvensjonelle. For øvrig har landet bare et dusin jagerbombere å sette inn, og på vårparten et par bataljoner av Hæren i Troms Innland. Resten av året finnes der bare rekrutter under opplæring. Tilfeldigheter avgjør om et marinefartøy skulle komme en plattform i havet til unnsetning, for å nevne et mulig terrormål. Pr. 2013 er Norge uten et fullverdig militært forsvar.

Amerikansk forhåndslagring i Trøndelag – et usikkert og tveegget sverd

Aviser i Trøndelag har skrevet om at det er lagret materiell for å utruste brigadegruppe fra US Marines i landsdelen. Fjellanleggene befinner seg fem forskjellige steder i Trøndelag, og skal bemannes ved behov, dvs. når Norges sikkerhet er truet slik at de amerikanske styrkene er ønsket av norske myndigheter.

Et norsk ønske om en amerikansk operativ hæravdeling krever en ganske langsom prosess før beslutning kan treffes i USA. Innsats i Norge

må der avgjøres på politisk nivå. Hvor hurtig det vil kunne gå er usikkert men vil antakelig ta dager. Ved et russisk kuppforsøk med et stort antall spesialsoldater og luftlandsatte styrker mot Nord-Norge, er det slik utenkelig at det amerikanske materiellet i Trøndelag kommer til nytte ved å bli bemannet.

Slik lagerne befinner seg i geografien, er det mer enn tydelig at Ørland Hovedflystasjon og Værnes Lufthavn er ment som landingsplass for flyene med amerikanske tropper som skal bemanne materiellet. Ørland skal også bli hovedbase for JS-35-flyene hvis de noen gang blir operative. At landets eneste jagerflystasjon også skal være landingsplass for de amerikanske forsterkningene til landforsvaret, er å samle de få forsvarseggene i en og samme kurv. Slik øker sannsynligheten for at en fiende vil sette mye inn på å hindre bruken av flystasjonen. Det kan gjøres på et utall måter som ikke trengs å bli ramset opp. Et stort utvalg av stridsmidler vil nedkjempe både nærforsvar, luftvern og reparasjonsarbeidene etter de første skadene på rullebanene. Ved en slik samling av Norges få forsvarsmidler kan man regne med at hverken de tunge og klumpete angrepsflyene eller amerikanske styrker noen gang kan settes inn i forsvaret av fedrelandet.

Om det skulle blåse opp til en europeisk storkrig, og slik gi tid til å kunne bemanne det lagrede materiellet, kan både spesialsoldater og mellomdistanseraketter med konvensjonelle ladninger og presisjonsstyring ødelegge inngangene til lagrene, uten andre krigshandlinger i Norge.

Den amerikanske materiellagringen kan også bli brukt som argument for å gå til krig mot Norge. I en propagandakrig er alt tillatt, eksemplene verden over er utallige. Slik er det få sterke sider ved å lagre amerikansk materiell, men en rekke svake.

Da den dyktige oberstløytnant i infanteriet Per Hansen i en artikkel i Aftenposten på 1970-tallet hevdet at materiellagringen måtte av Russland bli oppfattet som et brudd på den norske baseerklæringen, som nekter etablering av utenlandske baser i Norge, ble offiseren som var ansett som en aspirant til de høyeste militære grader satt på sidelinjen. Helt enkelt ble han beordret som nestkommanderende ved Brigaden i Nord-Norge, en ubetydelig tjenestestilling for en karriereoffiser. Per Hansen fikk ikke opprykk til høyere grader, som er et tydelig bevis på at politikerne ikke ønsker å ha ledere i Forsvaret som tør å hevde egne meninger.

Utenlandsvirksomhet og fredsmeglerrollen

Etter hva pressen i juni 2013 fortalte, rapporterer to tidligere diplomater at Norge driver fredsmegling i tjue-20-land. Blant Syrias venner i borgerkrigen glimret den norske utenriksministeren ved siden av den amerikanske på TV-skjermene verden over. I hvilken interesse er det for Norge å bruke penger på slike foretak? Hva koster dette, hvilken nytte gir alle disse meglings- og fredstiltakene? Som et land uten kolonitradisjoner bærer nordmenn heller ingen dårlig samvittighet som skal kompenseres med milde gaver.

I mange år var Norge en ivrig deltaker i en internasjonal FN-drevet populæridrett; deltakelse i "fredsbevarende operasjoner". Ingen fred er å spore etter virksomheten hverken i Libanon, Somalia eller Kongo. Den omfattende FN-tjenesten var sløseri med både norske soldater liv, helse og skattebetalernes penger.

Nå er denne avanserte idretten videreutviklet til "fredsskapende" virksomhet. Hvor er freden og demokratiet i Libya etter at Jens Stoltenberg i 2011 som statsminister sendte norske fly til å delta i den NATO-ledede luftkrigen, uten Stortingets godkjenning? Og hvorfor reagerte ikke Stortingets presidentskap på dette? Det er deres plikt å overvåke at konstitusjonen etterleves av regjeringen. Hvor er freden i Afghanistan etter norsk kontinuerlig militær innsats der fra 2001, og uendelig mange norske kroner lovet regjeringen der i årevis fremover? Tror noen at fred og demokrati kan eksporteres til land uten demokratiske tradisjoner, slik som sukker eller mais? Hvilken nytte har Norge av deltakelsen i bombingene av Serbia iverksatt av fredssentereieren Bondevik da han var statsminister? Manglende logikk preger virksomheten.

En variant av utenlandstjeneste er trening av soldater i tidligere Sovjetrepublikker. NATO har provokativt krafset på Russland ved å innlemme de baltiske land, Polen og andre tidligere Warsavapaktland i forsvarsalliansen. Klokkelig nok holder amerikanske soldater seg vekk i disse landene unntatt Polen. Tåpelige vesle Norge hopper lydig inn i Georgia med militære instruktører som en USAs lydige kanin. Josef Stalin kom fra Georgia, og den vesle Kaukasusprovinsen oppfattes i Russland fortsatt som innenfor deres interesseområde.

Å ha norske militære instruktører i Georgia er både uklokt og farlig. Russland er vår nære og mektige nabo i nord, og begge land har der

mange fellesinteresser. Særlig i spørsmål om fiskeressurser, sokkelgrenser, olje-og gassutvinning er det avgjørende viktig for Norge å holde et godt forhold til denne mektige naboen. Å irritere med tåpelig militær instruktørvirksomhet i deres ubestridte nærområder er derfor tankeløst. Norsk utenrikstjeneste er åpenbart de siste amatører som ikke hverken ser eller advarer mot militær instruktørtjeneste i Russlands interesseområder. Skulle russerne irritere seg tilstrekkelig mye over den norske militære instruktørvirksomheten i Georgia, vil mottiltak komme. Enkelt vil det være å vanskeliggjøre Barentssamarbeidet.

Det må her også minnes om Cuba-krisen i 1963 da Sovjetunionen sendte skip med raketter til øystaten. USA truet da med verdenskrig, og skipene snudde. USA har en operativ utskytningsbase for missiler i Romania, og en annen under bygging i Polen. Situasjonen er omvendt, og prikk lik den med Cuba: Aldri nevnes det at de amerikanske rakettene, eller mer presist kalt missiler, skal utstyres med atomladninger som stridshode. De samme amerikanske missilene kan utmerket godt også brukes mot bakkemål og true Russland. En videre utvikling er uforutsigbar. I en tale i Sotsji 2017, sa president Putin ifølge Frankfurter Allgemeine Zeitung at Russland vil reagere mot byggingen. At USA via NATO slik er en aggressiv stat hersker ingen tvil.

Tankeløs norsk fredsmegling og militær virksomhet i fjerntliggende U-land er igangsatt av kyniske norske uroskapere i ledende posisjoner. Åpenbart er hensikten deres å skape splittelser og småstater som ikke har livets rett i en større sammenheng. Mer pragmatisk norsk tenking må snarest ta styring. En annen effekt er at alle utenlandsforetakene med soldater belaster forsvarsbudsjettet og svekker forsvaret av fedrelandet tilsvarende mye.

NATO-stormaktenes militærpolitikk og ønsker

USA og Storbritannia har tradisjoner med å sette inn ekspedisjonskorps verden over. I disse landene hersker ingen forståelse for en småstat som Norges spesielle interesser som er et mobiliseringsforsvar med utbygde fortifikasjoner. Tvert imot drev ødeleggelseskommandoer fra Storbritannia en nådeløs virksomhet i Norge etter frigjøringen i 1945. Da ble kystfestninger, et moderne tysk flyvåpen og enorme mengder tyske kjøretøyer og annet materiell gjort ubrukelig. Forklaringen var å skade

oppbygging av nye tyske avdelinger, men sannheten var en ganske annen: Legge muligheter til rette for uhindret bruk av egne krigsmidler mot det den gang fattige og forsvarsløse Norge i tilfelle konflikt med deres politiske interesser, og tvinge Norge til å kjøpe nytt materiell fra landet som drev ødeleggelsene; Storbritannia når et nytt norsk forsvar måtte bygges opp.

De samme argumenter lyser også nå. Et knallhardt kystforsvar og en seig mobiliseringshær strider mot deres egne interesser om å beherske havene, og drive sine militære ekspedisjoner nå som alltid før. Selvsagt er etter hvert rike Norge i stand til både å bombe og drive litt landkrig verden over. Det det blir likevel som bare en halt hare som prøver å dilte med de store, med skrøpelig små midler til dyre og krevende operasjoner. Og skadelidende, hva blir det? Det velutbygde forsvaret av fedrelandet pr. 1991. NATO-stormaktene får både i pose og sekk.

Storbritannia og USA har skrekkelige erfaringer med gode kystforsvar. Under Dardanellerfelttoget i 1. VK, organiserte og ledet den tyske general Limann von Sanders et tyrkisk middelstungt artilleriregiment som hadde mobile skyts. Mange dekkede ildstillinger og veger omkring det trange innløpet fra Middelhavet til Svartehavet ble bygd ut. Da de fiendtlige skipene kom åpnet skytsene en overraskende dødelig ild, og flyttet raskt til en ny ildstilling. Med halen mellom bena måtte angrepene over land også avsluttes etter store tap, særlig av australske soldater. 2. VK og tyskernes Atlanterhavsvoll var en annen skrekk for marinestyrker. USA har også tunge erfaringene fra Stillehavskrigen mot japanerne i 2. VK, med minner om tap av fartøyer og landgangssoldater i store mengder.

I samtaler med offiserer fra disse landene har de klart gitt uttrykk for at kystforsvar ikke er ønskelig. De sier at fienden kan lett overta anleggene og gjøre et motangrep vanskelig. Dårligere argumenter finnes ikke. De atlantiske stormaktene lever fortsatt i sin egen verden, med ekspedisjonskorps som skal settes inn hvor det passer dem.

At ledende representanter fra USA og Storbritannia har overtalt norske offiserer og politikere til å forlate det godt etablerte norske forsvarskonseptet, og begynne med styrker som dem er å anta. Slike synspunkter holdes godt skjult i NATO-brødrenskapets ånd. Norge har med sikkerhet oppført seg som en tuslete husmannsstat under samtalene, og

Gunnar Kvaalen i tillopet.

ikke maktet å forfekte hva som er i Norges interesse.

Norske offiserer som er gitt videreutdanning i en av stormaktene har ofte utviklet en ukritisk sans for yrkessoldater i profesjonelle avdelinger og prediker taktikk som er lik stormaktenes. Norsk landskap, geografi og klima er godt egnet til å drive militære operasjoner tilpasset dette. Like foraktelig ser de på det tradisjonelle mobiliseringsforsvaret og fortifikasjoner, veldig få av dem gjorde sine repetisjonsøvelser, og hva som foregikk i de oppsettene avdelingene var enda mer ukjent. Politikerne påvirkes følgelig av slike synspunkter som karriereoffiserer fremmer.

Militære styrker anno 2013 i andre europeiske land

Russland har få aktive hærdivisjoner i landets Vestre Militærdistrikt, men to luftlandedivisjoner og en luftlandebrigade. Fly- og flåtestyrkene er betydelige, en brigade marineinfanteri er stasjonert i Petchenga, femti kilometer fra grensen mot Norge. Et ganske ubesvart spørsmål er innblanding av spesialstyrker i de oppsatte avdelingene. Dette er et særtrekk for russerne. Åpenbart trener de store spesialstyrker under godt hemmelighold, der mange av disse etter opptrening gjemmes som ordinære soldater i oppsatte avdelinger. Dette gjør vurderinger av russ-

Finland

iske styrker ganske ubestemmelig. Det som vites er at treningen som disse spesialsoldatene får er meget hard, og at noen også får trening i nordiske språk ved et universitet i St. Petersburg. En tradisjonell vurdering av tallmessig og materiellmessig styrke kan derfor gi feilaktig resultat, da spesialsoldatene øves i å oppnå resultater med små avdelinger. Trusselen som spesialstyrkene utgjør kan være stor. Med forflytninger som infiltrasjon på alle mulige måter kan tilsynelatende sivile plutselig dukke opp som soldater.

Finland opprettholder og forbedrer stadig vernepliktsforsvaret som alltid etter 2. VK. For tida kan de sett opp en krigsstyrke på trehundre og femti tusen soldater, med materiell som kontinuerlig suppleres med nye innkjøp, eksempelvis artilleri og rakettkastere fra Russland. Flere tusen AK-47 Øst-tyskproduserte maskinkarabiner ble kjøpt da Tyskland atter ble samlet, og fra Kina er store mengder slike karabiner kjøpt. Hensikten er å ha reservevåpen i en ny krig. I 1995 var jeg med en delegasjon fra Vernepliktsverket på besøk i Finland. Ved en anledning gikk vi forbi et lager med Mosin-Nagant armeerifler kaliber 7,62 modell 1881. En norsk offiser sa da nedlatende at de er gamle. Den finske følgeoffiseren svarte kontant: Dom duger att skjuta en Ryss!

Det var en annen realistisk innstilling enn den norske Generalfelttøymesteren den gang, generalmajor Huuse som presterte følgende i en NRK-Dagsnyttssending: Å destruere alle de militære våpnene i Norge er en utfordring! Man skulle ikke tro av Finland er vårt naboland og at vi befinner oss i samme verden.

Nederland opprettholder en beundringsverdig profesjonell hærstyrke med en luftlandebrigade, to mekaniserte brigader og en stor skvadron angrepshelikoptre. Marinen seiler seks fregatter og en rekke mindre fartøyer.

Tyskland opprettholder to profesjonelle panserdivisjoner, en mekanisert divisjon, en luftlandedivisjon og en stor skvadron angrepshelikoptre. I tillegg deltar de i to brigader som er satt sammen av avdelinger fra flere NATO-land. Om tyske mobiliseringsavdelinger er lite opplyst, men flere regimenter fra vernepliktsforsvarets tid er opprettholdt. Med mitt gode kjennskap til tyske avdelinger tillater jeg å hevde at da er også betydelige mobiliseringsavdelinger forberedt. Det er å anta at flere svakt utrustede divisjoner fortsatt kan mobiliseres, strids-

vogner ble også der hugd opp på 1990-tallet.

Frankrike har mer enn tohundre tusen militære i stadig virksomhet, der hæren med etthundre og tjue tusen er organisert i to armeekorps, og har bla. a. åtti Eurotiger angrepshelikoptre til rådighet.

Av disse korte oversiktene kan vi slutte, at Norge er ett av flere land som ensidig har lagt ned nesten alt forsvar, sivilt som militært.

Etterretningstjeneste for USA - på slavekontrakt?

Ugraderte kilder forteller ganske detaljert at norsk etterretningstjeneste arbeider med flere lyttestasjoner, fly, radarstasjon og overflateskip. Virksomheten er med all sannsynlighet mest rettet mot Russland, og resultatene er av største interesse for NATO og USA.

Hva Orion-flyene fra Andøya bedriver når de flyr lange tokt nord for Russland vet jeg ikke, heller ikke hva norske U-båter og etterretningsfartøyer bedriver i havområdene under. Foreløpig har russerne ikke reagert med annet enn irritasjon over den norske, ganske frekke etterretningsvirksomheten. Merkelig nok har Vardø-radaren og lyttestasjonene fått stå i fred for russiske angrep.

Om slik tjeneste kan bemerkes at russerne har sine tilsvarende skip i havområdene utenfor amerikanske baser rundt om i verden. Uten avtaler har stormaktene etablert en slags gjensidig forståelse for etterretningstjenestene de driver mot hverandre. En annen sak er at både USA og Storbritannia driver en meget aktiv spionasje mot Norge. Ved FDI4/IR4 dukket vinteren 1989 overraskende opp to liaisonoffiserer fra Royal Marines, de var ved DKØ da slike styrker drev vintertrening i Gudbrandsdalen. Offiserene ville se på innholdet i et telthus ved regimentet, men ble selvsagt avvist. Naboavdelingene på Romerike ble varslet og advart mot de frekke britene.

Det som ganske sikkert kan sluttet, er at både investeringer og drift av den norske etterretningstjenesten koster enorme pengesummer. Etterretningsstabens budsjetter er ikke tilgjengelige, men det kan med betydelig sikkerhet formodes at USA dekker mye av utgiftene.

Da er vi ved tankekorset: Hva skal ytes i retur for å kunne disponere tilskudd til etterretningstjenesten? Spørsmålet leder til flykjøp. Da konkurransen om nye fly startet trakk Eurokonsernet seg brått vekk med sin Eurofighter. De begrunnet avmarsjen med at kravformuleringen som

Norge hadde stilt ene og alene var skrevet for å tilfredsstille den amerikanske JS-35. Norge tviholder fortsatt på kjøp av dette flyet som ikke er egnet for norske behov. Det er skreddersydd for amerikanske operasjoner uansett hvor i verden de måtte foregå, og der supermakten har etablert luftoverlegenhet med radarstasjoner, luftvern og avskjæringsjagerfly. I Norge vil de to siste forutsetningene mangle fullstendig. JS-35 krever nye flystasjoner for å brukes her i landet, støyer mer enn andre fly, men er utmerket for å angripe bakke- og sjømål. Helt enkelt er Norges flybehov mange avskjæringsjagere som kan operere fra flere baser, også de sivile lufthavnene som reservebaser. Slik kan Flyvåpenet opprettholde noe stridsutholdenhet. De to basene som skal ha stasjonert JS-35 vil bli latterlig enkle å gjøre kontinuerlig ubrukelige med konvensjonelle, presisjonsstyrte raketter. Rullebanene kan få raketter oftere enn hva den raske reparasjonskapasiteten er. Intet luftvern garanter mot skader. De to basene, og ingen andre er den største svakhet ved anskaffelsen av JS-35 som aldri nevnes. Ved et overaskende angrep og to dager jevnlig rakettbeskytning mot de to basene, vil motstanderens andre avgjørende angrepsoperasjoner mot Norge være fullbyrdet. Landets eneste framtidige forsvarsvåpen blir slik effektivt satt ut av spill. Flyene vil bli fullstendig hjelpeløse. Aftenposten melder i mars 2015 at på Ørland kan ikke hangarettene, betongbunkerne for ett F-16 med utsyr brukes av JS-35 fordi de er for store. Avdelingsledelsen ha tilhold i en kontorbygning både i fred og krig. Elendigheten i anskaffelsen avdekkes: Flykjøpet er ikke grundig gjennomtenkt, og lyser av flygeres innpodede tro på at bare USA kan bygge flygemaskiner. Det er et direkte resultat av den tjener- eller slavelignende norske adferden over for stormakten, og at flyopp-læringen foregår i USA.

Norge oppfører seg militærpolitisk som om både den andre verdenskrigen og den kalde krigen fortsetter. Til USA er det et helt Atlanterhav. I betydelig grad er Norges framtid knyttet til handel med Europa, fiskeriressurser, og sokkelutnytting i nord. Der er Russland vår mektige nabo. Forholdet dit må søkes stadig bedret for å oppnå tillit, og ikke skjerpes med tåpelige konfrontasjoner. Fred i Norge avhenger helt og holdent av et godt politisk forhold til Russland, og ikke av å være alliert med USA.

Jeg stiller spørsmålet: Er den totale underkastelsen for USA den egent-

lige grunn for å tviholde på kjøp av JS-35? Andre saklige grunner finnes ikke, de amerikanske gjenkjøpene har aldri vært store. Med all sannsynlighet blir også driftsomkostningene av dette flyet langt større enn til dagens aldrende jagerflypark av F-16. Å tro at det norske forsvarsbudsjettet vil øke tilsvarende strider mot all erfaring. For å dekke behovet for penger vil bare andre virksomheter i Luftforsvaret og i de tre andre forsvarsgrenene reduseres ytterligere. Kjøpet av JS-35 er en enorm feil.

Skrekksituasjonen

Dersom det skulle bli i Russlands interesse kan de med konsentrert innsats av infiltrerte spesialstyrker, i løpet av mørke nattetimer slå ut alle installasjoner på land som drives av Etterretningstjenesten i Finnmark, besette alle nødvendige nøkkelpunkter til Lyngen i Troms, og med flystyrker etablere fullstendig luftherredømme over landsdelen. Umiddelbart senere kan større troppeoverføringer komme inn gjennom luften, til sjøs og til lands for å fullføre okkupasjonen av området.

Muligheten for å gjennomføre en slik operasjon ligger i å bygge opp angrepsstyrkene på Kola over så lang tid at hverken det norske etterretningsfartøyet i Barentshavet, eller etterretningsstasjonene på land oppfatter noen mistenkelig økning i virksomheten. Ifølge avisen Finnmarken er marineinfanteriregimentet i Petchenga i 2014 blitt forsterket til en brigade, etter tilførsler av om lag ettusen flere soldater og tilhørende materiell. Avstanden fra Petchenga (tidligere Petsamo) til Kirkenes er om lag femti kilometer. Den norske etterretningstjenesten har ikke registrert økningen truende. Det er betimelig å spørre om hvor stor økningen må bli for å bli oppfattet som truende? Russiske militære sjefen i spissen for en sikkertvirkende mektig militærmaskin, vet ganske sikkert hvordan et overraskende angrep mot Nord-Norge skal gjennomføres med de stridsmidler som nå befinner seg på Kola-halvøya og i de umiddelbare nærområdene. Forsterkninger av luft- og hæravdelinger kan tilføres grenseområdet mot Norge i løpet av timer uten at forberedelser oppdages.

Bedraget

Mens opphogging av våpen og annet materiell pågikk, fjellanlegg for hæravdelinger murt igjen og sprengt ubrukelige, knallsterke moderne

kyst- artilleristillinger ødelagt, annet militært utstyr avhendet og forsvareieendommer kritikkfist solgt og de oppsettende avdelingene lagt ned, har norske utenlandsoperasjoner pågått for fullt. En liten del av utskrivningsstyrken blir kalt inn til ett års ffirstegangstjeneste for deretter å bli dimittert og glemt. All denne virksomheten har fått stor presedekning med mye rosende omtale.

Før Stortinget tok en lang sommerferie 2013 vedtok representantene til alt overmål at kvinner pålegges verneplikt. Norge er uten militært forsvaret, som absolutt ikke har behov for ekstra personellstyrker fra kvinnesiden. Bare en liten del av gutta i hvert årskull og et mindre antall damer kalles inn til ett års tjeneste.

Med verneplikt menes en plikt til i fred å tjene i landets væpnede styrker til utgangen av det firtifjerde års alder, og i krig kunne kalles inn til utgangen av det femtifjerde året. Det ga mening i mobiliseringsforsvarets tid da ffirstegangstjenesten tjente som opplæring, befal og mannskaper ble disponert i mobiliserbare avdelinger av den oppsettende enhet, og kalt inn til repetisjonsøvelser med jevne mellomrom. Mobiliseringsavdelingene representerte Norges militære makt. De var den egentlige styrken i Forsvaret, da Forsvarets avdelinger ville vokse fra drøyt tjue tusen til tohundre tusen soldater og et heimevern på ett hundretusen. Repetisjonsøvelsene tjente til gjenoppfrisking av hva gutta tidligere hadde lært. Slik ble mobiliseringsforsvaret organisert med verneplikten som basis.

Politikernes kontroll av Forsvaret og deres unnlatesessynder

- Kontroll med hvem som tas opp til høyere militær utdanning
- Politisk kontroll med Heimevernets sjef og operasjonsordrer
- Kun medlemmer i herskende politiske partier gis tilsetting som general/admiral
- Forsyningskommandoene var under departemental, dvs politisk styring, nå redusert til Forsvarets Logistikkorganisasjon
- Etterretningsstaben har en seksjon besatt av utelukkende sivile tjenestemenn der den såkalte militære sjefen ikke har adgang
- Riksrevisorens manglende reaksjon på pengeslasingen, med nedlegging av nye forsvarsanlegg for milliarder av kroner og ødeleggelse av forsvarsmateriell for enorme pengesummer.

Riksrevisoren er politisk utnevnt og åpenbart satt til å beskytte herskende politikere mot kritikk. Med et beskrivende ord kalles det korrupsjon på regjeringsplan

- Politikernes totalmanglende vilje til å åpne for at STASI-arkivene gjøres tilgjengelig for norske historikere vekker mistanker. Med stor sannsynlighet finnes det styrende politikere som har noe å skjule derfra. Lund-kommisjonen gjorde synderne til helter og politiet til skurker.

Alle disse kontrollmekanismene har åpenbart tjent de antimilitaristiske kreftene. Andre grupper statstjenestemenn som har vært utsatt for lignende kontroller finnes neppe. Grunnen er politikernes manglende interesse for forsvarssaker, og den politiske overvåkning av militære offiserer.

Også dette bringer sammenligning med diktaturer, hvor fare for opprør og statskupp har resultert i at militære sjefer har store begrensninger i sin utøvelse av ledelse. Hvor sannsynlig var og er det samme i Norge etter 2.VK? Som en uheldelig sykdom herjer fortsatt skyggene fra mellomkrigstidas politiske ustabilitet i politikere av alle partier.

Konklusjon

Med kanskje femten operative jagerfly av type F-16, en fregatt og en håndfull andre små marinefartøyer i Bergen og Ramsund, noen spesialsoldater, en liten brigade i Troms som mangler luftvern, en liten mekanisert bataljonstyrke på Rena som også mangler luftvern, og et Heimevern med tjuetusen mannskaper, er Norge forsvarsløst i en kuppssituasjon. I løpet av tre måneder vil kanskje Sjøforsvaret kunne seile flere fartøyer, mens de andre forsvarsgrenene vil forbli stort sett uendret, om enn HV trener sine reservemanskaper.

Hva nå, Norge?

Norge er av de fire siste regjeringene satt i en merkelig situasjon:

- Norge fungerer som en framskutt etterretningspost for USA, og
- Vårt eget militære forsvar er nesten fullstendig utradert. Med slik total underkastelse for supermakten USA fra 2.VK og den kalde krigens tider, er det som om å gå med ryggen og kroppsdelen neden-

under først inn i framtida. Helt andre og nye tanker må tenkes og gjennomføres til Fedrelandets beste.

Forsvarsslaktet er foretatt og kan ikke snus. Mer enn å hevde at

- Kornlagringen gjenopptas
 - Sivilforsvarets fjernhjelpkolonner (bataljoner) atter organiseres
 - Fredssamtaler med opprørsgrupper verden over ta slutt
 - All militær virksomhet utenom NATO ta slutt
 - Kjøpet av JS-35 stanses, og et avskjæringsfly anskaffes
 - Forsvarsdepartementet skilles fra Forsvarets Overkommando og flyttes til det nye regjeringsbygget, og hovedkvarter for FO med generalinspektørene etableres
 - Logistikkorganisasjonen legges ned, forsvarsgrenenes forsyningskommandoer under kommando av Generalinspektørene med underlagte fagmyndigheter gjenetableres
 - Forsvarsbygg legges ned, lokal forvaltningen av eiendommer og anlegg gjeninnføres
 - Viktige anlegg i kystforsvaret, og småbåtmarine med kraftige sjømålsvåpen gjenopprettes
 - Hæren blir organisert med betydelige mobiliseringsavdelinger som jevnlig øves
 - Heimevernet gjenopprettes med større styrker enn dagens.
- kan jeg ikke. Arbeidet må yngre krefter ta seg av.

Urealistisk? Her viser jeg til Finland, og minner om at landet med omtrent samme utstrekning og befolkning klarer det. Og med Norges økonomi? Finlands statsbudsjett er bare 39% av det norske pr. innbygger, men folket har samme levestandard som i Norge.

Finland har en moderne, velutrustet vernepliktshær på mer enn 300.000 soldater og store reserveavdelinger som kan settes opp, tilpasset finsk lende, taktikk og offensiv opptreden. Kystforsvaret er teknisk høyverdig med fartøyer, installasjoner på land og under vann. Luftforsvaret er topp moderne med amerikanske F-18 som kjerne, og en flåte svenske Gripen under anskaffelse.

Kjære leser: Det hele er bare et spørsmål om å VILLE. Verre er det ikke.

TANKER OM ETTERRETNINGSTJENESTE

Dagbladets nettavis 5. februar 2019 inneholder en meningsytring av Morten Strand med tittel SPIONER BLANT OSS. Artikkelen handler om angivelige forsøk på informantverving av både Politiets Sikkerhetstjeneste (PST) og Forsvarets etterretningstjeneste. At begge de hemmelige tjenestene forsøker å få informasjon fra et naboland som Russland er i seg selv oppsiktsvekkende.

Ølen Betong etablerte i 2008 en fabrikk i Murmansk som fikk mye hederlig omtale, og i samsvar med Barentssamarbeidet til beste for både Norge og Russland. Det skulle ikke vare lenge: Nå har Ølen Betong der Atle Berge er administrerende direktør, reist søksmål mot Justis- og Beredskapsdepartementet og Forsvarsdepartementet for trakassering og "terrorisering" av medarbeidere som de mener Politiets Sikkerhetstjeneste (PST) og Forsvarets Etterretningstjeneste står bak.

Tjenestene tok kontakt med flere medarbeidere i Ølen Betong til sammen ti ganger for å få dem til å samarbeide. To av dem ble pågrepet og utestengt fra Russland på grunn av kontakt med en norsk hemmelig tjeneste.

Artikkelen i Dagbladet berører også Berg-saken, der avisen hevder at Berg har innrømmet å ha vært i tjeneste for den norske etterretningstjenesten. Så langt Dagbladets artikkel. Jeg har lest i flere nettaviser at russerne hevder Berg hadde et pengebeløp med seg til en russer. Personen hadde gitt opplysninger fra et verft som bygger U-båter til den russiske marine, uten at jeg har notert hvilke aviser som har gitt informasjonen.

På betingelse at opplysningene om norsk spionasje er riktige må følgende spørsmål besvares:

- Rekrutterer Politiets Sikkerhetstjeneste informanter i Russland, og hvem har bestemt at PST skal innhente opplysninger i utlandet?
- Hvordan kan russerne vite at PST og den militær E-tjenesten har hatt samtale(r) med nordmenn som arbeider i Russland?
- Hva er grunnen til den påståtte aggressive verving av informanter i Murmansk?

Etter opprydding i de hemmelige tjenester på 1950-tallet, ble tjenestene delt i Forsvarets Etterretningstjeneste som skulle innhente opplys-

ninger i utlandet, Forsvarets Sikkerhetstjeneste som skulle beskytte militær hemmelig virksomhet og intern sikkerhet i Forsvaret, og Politiets Overvåkningstjeneste (POT) som senere er gitt navnet Politiets Sikkerhetstjeneste (PST), som skulle overvåke norske og utenlandske borgere innenlands. Klare grenser for tjenestenes virksomhet.

Det er slik ikke mindre enn oppsiktsvekkende i saken om ansatte ved Ølen Betong i Murmansk, at de angivelig er forsøkt presset av PST til å gi opplysninger fra Russland. Hvis dette er rett, er det beviselig at PST trækker i bedet til E-tjenesten. Hvem har bestemt det?

At russerne etter Dagbladets artikkel har funnet ut at både PST og E-tjenesten har forsøkt å verve ansatte ved Ølen Betong i Murmansk som spioner, beviser at norsk kontraspionasje er mer enn elendig. Tjenestene har gjort forsøk på verving på en klønete måte som russerne har observert og utnyttet. Slike tilnærmelser er intet annet enn amatørmessig gjort. Men det sier også noe annet som er meget bekymringsfullt: Russisk spionasje mot norske borgere i Norge driver virksomhet som avslører hva de norske hemmelige tjenestene bedriver. Jeg forutsetter at vervingsforsøkene er gjort på norsk jord. Selvsagt er nordmenn som arbeider i Russland forsøkt observert av russerne under opphold i Norge. Når de tydeligvis har lyktes med å avsløre de norske forsøk på verving av ansatte ved Ølen Betong som spioner, kan vi trygt slå fast at også norsk kontraetterretningstjeneste er i skrøpelig elendig forfatning. Det har PST Av dette ser vi at hvis Dagbladets opplysninger er riktige, har PST blandet seg uhjemlet inn i Etterretningstjenestens domene, og ikke gjort jobben sin i kontraetterretningstjenesten.

Vi kan så spørre videre: Hva er grunnen til den aggressive spionrekrutteringen, både av Berg som pengekurer og de ansatt ved Ølen betong i Murmansk? Det etterfølgende er antagelser på et logisk grunnlag som skal forklares.

Berg hadde med penger til en russer som hadde skaffet informasjon fra et U-båtverft. Har Norge nevneverdig etterretningsmessig interesse om nye store russiske U-båter? Svaret er nei, slike er enten angrepsfartøyer eller bærere av strategiske missiler. Slik interesse har USA. Vi ser her en meget sannsynlig kobling av press, de norske hemmelige tjenestene er med stor sannsynlighet under hardt amerikansk press til å skaffe slike opplysninger fra Russland, som har resultert i den aggressive oppførselen

overfor de ansatte ved Ølen Betong som arbeider i Murmansk.

Et press fra USA overfor de norske hemmelige tjenestene kan forklares med at militære grunner ligger bak. Sluttspørsmålet blir: Er den hensikten den eneste? Neppe. Opplysninger om russisk U-båtbygging kan i dag utmerket bli foretatt med andre metoder enn spionvirksomhet. Den egentlige hensikt i USA med å drive norsk spionvirksomhet mot Russland, er mest sannsynlig for å lage spionanklager og rettsaker både i Russland og Norge. Det er i Norges interesse å øke den økonomiske og kulturelle virksomheten på tvers av den norsk-russiske landegrense, men ikke amerikanernes. USA ønsker at Nordkalotten skal bli et spenningsområde, for å rettferdiggjøre den amerikanske militære oppbygging i det nordlige Atlanterhavet, kanskje også i Barentshavet.

Konklusjonen på den amatørmessige norske spionvirksomheten via ansatte i Ølen Betong og Frode Berg er, at USAs hemmelige tjenester har oppnådd hensikten: Skade det gode norsk-russiske samarbeidet i Barentsregionen.

ÅRSÅK OG VIRKNING

Atter en gang vil Russland drive marineøvelser i internasjonalt farvann utenfor norskekysten. Det samme skjedde under NATO-øvelsen Trident Juncture høsten 2018. Tidligere har slike russiske øvelser bare foregått i Barentshavet. Grunn til det endrede russiske øvingsmønsteret er å finne i norsk utenriks- og forsvarspolitik.

For å forstå grunnen til endringene må vi gå tilbake til 1949 og baseerklæringen til Sovjetsamveldet. Den sa at i Norge skal det ikke stasjoneres utenlandske baser eller kjernefysiske våpen. Dette er bekreftet ved fotnoter i NATO-erklæringen. Med et godt vernepliktsforsvar hvilte Norges sikkerhet på de to solide søylene, passivt i fred men med god evne til motstand i krig. NATO-medlemskapet var politisk ryggdekning, men heller ikke mer enn det. Forholdet til Sovjetsamveldet var formelt, og fungerte godt.

I 1991 bestemte regjeringen Brundtland at vernepliktsforsvaret skulle legges ned, noe alle senere regjeringer har fullført. Norge ble gjort til et militært tomrom, men til sjøs utenfor Norge forholdt Russland seg like passivt som i den kalde krigens tid.

I 2018 holdt sjef for Forsvarets Etterretningstjeneste et ugradert foredrag i Oslo Militære Samfunn. Der sa han overraskende at den største militære trussel mot Norge er i Nord-Atlanterhavet. Deretter kom like overraskende en ny militær langtidsplan for forsvaret, der hovedoppgaven er å sikre en troverdig avskrekking. Inntil da var hovedoppgaven å utgjøre en krigsforebyggende terskel. Leseren bes tenke over betydningen av begrepene: Norge har forlatt å være militært passiv i fred, til å uttale vilje til å være aggressivt. Å gi opp den trygge politikken uten utenlandske baser, men med et godt nasjonalt forsvar har fått følger i form av russisk flåteaktivitet.

Regjeringen Solberg har sluppet inn syv hundre soldater fra det amerikanske marinekorps for året rundt å øve i Norge. På vinterstid skal ett tusen soldater fra det britiske marinekorps ti år framover øve krig nord for Polarsirkelen. Alene er dette småavdelinger uten nevneverdig militær verdi, men de signaliserer langt mer: Sammen med den endrede langtidsplan for Forsvaret, er Norge ukritisk blitt et element i NATO les

USAs angrepsstrategi. Flykjøpene bekrefter dette. Både P-8 og F-35 som også fregattene, er ment å brukes i NATO-operasjoner i Nord-Atlanteren slik E-sjefen fortalte i OMS i 2018. Norge er uten forsvar for folk og land, de 21 00 dårlig utrustede heimvernsoldatene er utilstrekkelige styrker.

Det er endringen i norsk politikk som er grunn til at Russland sender sterke politiske signaler til regjeringen Solberg i form av militære øvelser, på en forsiktig måte å uttrykke misnøye. Langt andre og sterkere signaler må forventes dersom den norske regjeringen ikke endrer politikk.

GJENOPPRETT ET MODERNE VERNEPLIKTSFORSVAR

Den fornuftige militære forsvarsordningen som ble bygd opp etter 1945 ble ødelagt av politikerne på 1990-tallet. I vernepliktsforsvarets tid kunne vi mobilisere 300 000 kvinner og menn som regelmessig trente. Telthusene var fulle av våpen og utstyr til dem alle, og avdelingsmateriellet ble godt ivaretatt av de oppsettende avdelingene. Ammunisjonslagrene var store. HV stilte 90 000 soldater, og var i alle landets kommuner. Fedrelandet brukte 15% av BNP til forsvar. Sivilforsvaret hadde fjernhjelpsavdelinger, og korn for ett år ble lagret.

I denne boken blir leseren tatt med innenfor de militære leirgjerdene og inn i staber på den tiden, og møter mannskap og befal på nært hold. Den nytteløse "Fredsbevarende tjeneste" omtales.

Regjeringen Gerhardsens baseerklæring i 1949 forbød fremmede baser i Norge, og øst for den 24. lengdegrad over Nordkapp ble allierte styrker nektet å øve. Dette var tydelige signaler til Sovjetsamveldet: Norge var passivt i fred, men med god evne til selvforsvar.

Derfor kunne norske mannskaper alene holde landet fritt!

Etter at Norges nasjonale invasjonforsvar er blitt fjernet, og profesjonelle styrker latterlig små, er amerikanske styrker kommet inn på permanent basis om enn regjeringen hevder at de roterer. Regjeringen har i praksis gitt USA alt ansvaret for forsvar av Norge som er meget farlig: Etter våpenhvileavtalen i Korea i 1953 har USA tapt Vietnamkrigen og skapt kaos i Irak og Afghanistan.

De politiske og militære avgjørelsene i USA om å gå til krig var beviselig feil.

En varig fred i Norge kan bare oppnås med avspenning og et ryddig forhold til Russland, og BESTEMMER norsk forsvarspolitik. Amerikanske tropper i Norge er ikke i vår interesse, men gjør Russland bekymret for angrep mot den viktige Kolahalvøya.